

en Forespørgsel til Redaktionen. Jeg skal indskyde, at Redaktionen kun besvarer saadanne Forespørgsler, der dreje sig om Emner af mere almen Betydning. Vedkommende Forespørger meddeleler, at han har en Datter, der paa Skolen selv har sammensparet sig nogle Penge paa en Sparekassebog, Penge, som staa, til hun skal konfirmeres. Nu spørger vedkommende for det første, hvornaar disse Penge kunne faas udbetalte, og hvorledes han skal forholde sig for selv at kunne faa Gavn af de Penge, som han selv siger, at hans Datter selv har sammensparet sig. Han faar da af Redaktionen den Meddelelse, at slige Penge ikke kunne faas ud, før vedkommende er 14 Aar gammel, men hvis han selv vil have fat i sin Datters Penge, er der f. Eks. saadanne Folk som Pantelaanere, der opkøbe Sparemærkebøger. Denne Oplysning gives altsaa med Hensyn til et Emne, der har mere almen Karakter. Manden oplyser for øvrigt, at han er paa Fattigvæsenet, og vi se altsaa her klart for os en Mand, der er under Fattigvæsenet, men som synes at have en lille flink Pige, som selv sparer sig nogle Penge sammen for, naar hun skal konfirmeres, at kunne skaffe sig — formoder jeg — lidt Udstyr, det Udstyr, hun ikke kan vente at faa af sin Fader, og disse Penge vil Faderen berøve hende. Denne Karl ved saa ikke sine levende Raad for, hvorledes han skal faa fat i Datterens Penge. Han henvender sig saa til „Social-Demokraten“ og faar af den den Oplysning, at hos Pantelaanerne kan han anbringe Bogen, saa kan han faa Pengene, selvfølgelig et mindre Beløb end Datteren har sammensparet, og naar hun saa maaske en Gang viser sig ved Konfirmationsalderen og skal have sine Penge, saa ere de borte. Vi maa nu vel erindre, at „Social-Demokraten“ holdes af over 50,000 Mennesker, og hvis det Regnestykke er rigtigt, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) i sin Tale i Gaar opstillede, læses det af mindst 200,000 Mennesker. (*Wilmann*: Det forslaar ikke!). Det forslaar altsaa ikke. Saa meget des større er den Ødelæggelse og det Fordærv, der gennem den Slags Anvisninger anrettes overfor Børnene. Det er muligt, at det hører til den Kultur, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds forleden med saa stærke Ord nævnte som Fremtidens Kultur, som Arbejderskarerne nu efterhaanden udvikle. Det er muligt. (*Borgbjerg*: Nej, da skal Pantelaanekontorerne afskaffes).

Det ærede Medlem kan faa Ordet efter mig — maaske. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at saa maa han hellere vende tilbage — og det maa han ogsaa hellere gøre i den anden Sag, jeg siden kommer til at omtale — til den fra Fædrene nedarvede Kultur, som han ellers lod saa haant om.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der jo i sit første Foredrag havde en saa mærkelig Evne til i de fleste af de Sager, han berørte, at ramme lige ved Siden af, har animeret Ministeriet til at opløse Landstinget og gøre det til Bunds. Ja, det finder jeg ganske naturligt, set fra det ærede Medlems Standpunkt. Thi det vilde jo være en ren Svir for Socialdemokratiet noget tidligere end ellers at kunne berøve Reformpartiet et Par af dets Mandater oppe i Landstinget og til Trøst for, hvad Reformpartiet og Ministeriet saaledes maatte tabe blandt de folkevalgte, at give Anvisning paa, hvad de kunde vinde ved de kongevalgte. Dette finder jeg ganske naturligt fra det ærede Medlems Side. Men jeg tror, at det ærede Medlem ser fejl, naar han mener, at sligt gaar saa forfærdelig let. Det ærede Medlem gaar nu for det første ud fra, at man saadan uden videre med største Lethed kan tage Mandaterne fra de af Kongen udnævnte Landstingsmænd. Efter Grundloven udnævner jo Kongen sit Ministerium efter Kronens fri Skøn om, hvad der i det foreliggende Øjeblik baader Landet bedst, og Kronen har ligeledes fri Bestemmelsesret med Hensyn til Udnævnelsen af de kongevalgte Landstingsmænd. Og den Livsvarighed, som er knyttet til de af Kongen udnævnte Landstingsmænd, bærer ogsaa tydeligt Vidnesbyrd om, at disse — for at bruge et Udtryk, som nu er blevet aktuelt — ere knyttede til den *faste* Del af Statsstyrelsen, nemlig Kongemagten, hvorimod den Tidbegrænsning, som jo hører til vore Mandater, staar i Forbindelse med, at vi høre til den *vigende* Del af Statsstyrelsen.

Den højtaerede Konseilspræsident har forleden Dag udtalt, at for Tiden vil der af Kongen kun blive udnævnt Venstremænd som kongevalgte i Landstinget. Ja, Højremænd er det ikke. Men fører Kongens Overvejelse til — og Kongen har jo i saa Henseende fri Selvbestemmelsesret — at det gavner Konge og Folk bedst, at netop en Venstremand kommer til at indtage en Plads som kongevalgt Landstingsmand, er der intet som helst dertil at sige. Kongemagten er jo det blivende. Konge-